

άδειος. Παρά το γεγονός ότι έπρεπε να πιστεύω ως ένας θρησκευόμενος Ινδουϊστής Βραχμάνος ότι ήμουν θεϊκός, ότι ήμουν τέλειος, όμως ήξερα ότι ήμουν μόνο ένας αμαρτωλός όπως όλοι οι άλλοι. Ήξερα τη δική μου ατέλεια, ήξερα τους δικούς μου περιορισμούς. Ήξερα ότι δεν ήμουν θεός, και ήθελα να βρω συγχώρεση για τις αμαρτίες μου. Επίσης, πίστευα πολύ ειλικρινά στη μετενσάρκωση – πως όταν θα πέθαινα θα ερχόμουν πάλι πίσω – όμως αυτό δεν μου πρόσφερε καμιά αληθινή ελπίδα: μόνο το να πεθάνεις και να ξανάρθεις, και να πεθάνεις και να ξανάρθεις πάλι και πάλι, δεν προσφέρει καμιά ελπίδα.

Ήθελα να βρω μια αληθινή ελπίδα, μια ελπίδα πέρα απ' τον τάφο. Και ήθελα να βρω μια αληθινή ελπίδα με την έννοια ότι έχοντας βρει αυτήν, θα ήξερα με κάποιον τρόπο που πραγματικά πηγαίνω. Πηγαίνουμε και πηγαίνουμε ... αλλά που πραγματικά πηγαίνουμε; Είχα σημαντικά ερωτήματα στην καρδιά μου: Ποιος είμαι; Γιατί ζω; Τι κάνω πραγματικά σ' αυτόν τον πλανήτη, αλλά επίσης, που πηγαίνω; Ήθελα να ξέρω. Και στην πιο απελπισμένη μου στιγμή – έχοντας κλειδωθεί σ' ένα δωμάτιο επί τέσσερις περίπου ημέρες και νύχτες δίχως να τρώω, να πίνω οτιδήποτε, δίχως να μιλάω σε κανέναν – μια Ινδή κυρία ήρθε σπίτι μας και μου μετέδωσε το μήνυμα του Ευαγγελίου του Ιησού Χριστού. Είπε, «Ράβι, ο Θεός σ' αγαπά, και ο Ιησούς Χριστός πέθανε πάνω στο Σταυρό για να συγχωρήσει όλες σου τις αμαρτίες. Και ο Θεός θέλει να έρθει στη ζωή σου, αλλά θα έρθει μόνο δια του Χριστού, που είπε "Εγώ είμαι η Οδός και η Αλήθεια και η Ζωή· κανείς δεν έρχεται στον Πατέρα, παρά μέσω Εμού"».

Λοιπόν, διαφώνησα πολύ μαζί της· της είπα ότι ποτέ δεν θα γινόμουν Χριστιανός, ούτε καν στο νεκροκρέββατό μου. Όμως εκείνη ήταν πολύ ευγενική και ψύχραιμη και αγαπητική, και φιλική, και με κατανόηση. Και με ανέχτηκε. Αλλά τα λόγια που μου είπε πραγματικά άγγιξαν την καρδιά μου· με έπεισαν. Και ο Θεός μου έδειξε ότι ο Χριστός είναι ο δρόμος προς το Θεό είναι μέσω του Θεού, δηλαδή του ίδιου του Ιησού Χριστού.

Μετά από πολλές εσωτερικές μάχες, αναστάτωση και ψυχικές συγκρούσεις, μετά από τρεις εβδομάδες, τελικά γονάτισα και προσευχήθηκα με μια πολύ απλή προσευχή – γιατί ήθελα πραγματικά να γνωρίσω τον αληθινό και ζωντανό Θεό, ήθελα πραγματικά να βρω την αλήθεια, ήθελα όντως την απάντηση. Προσευχήθηκα απλά, ζητώντας από το Χριστό να έρθει στη ζωή μου, να συγχωρήσει όλες μου τις αμαρτίες, να με βοηθήσει να βρω τον αληθινό και ζωντανό Θεό. Προσευχήθηκα ειλικρινά, και δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά μου, επειδή όταν είπα αυτή την προσευχή πραγματικά συνέβη κάτι στη ζωή μου. Μόνο τότε συνειδητοποίησα ότι όλες οι πάρα πολλές «μυστηριακές» εμπειρίες που είχα – οι ψυχεδελικές εμπειρίες χωρίς ναρκωτικά, όλα τα οράματα όπου έβλεπα τους θεούς, κ.τ.λ. – ήταν όλα αναπόσπαστο μέρος του σκοταδιού, που ήταν μέσα μου. Ο Θεός με ελευθέρωσε απ' όλα αυτά, και ο Χριστός ο Οποίος είπε «Εγώ είμαι το Φως του κόσμου» μπήκε στη ζωή μου και μ' έκανε έναν εντελώς καινούργιο άνθρωπο. Ο Θεός μου έδωσε μια πολύ πιο υπέροχη ελπίδα – την ελπίδα να είμαι μαζί Του στη βασιλεία Του, για πάντα. Και βρήκα την απάντηση μέσω του Ιησού Χριστού. Σήμερα ξέρω ποιος είμαι, ξέρω γιατί ζω, ξέρω από πού έρχομαι, και ξέρω που πηγαίνω.

(Από το ντοκυμαντέρ «Νέα Εποχή: Δρόμος για τον παράδεισο;»

Διανομή: Christian Information Bureau, Dallas, Texas 1983)

ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ SERAPHIM ROSE

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

και η

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ